hely

találkozási pont / a régi bejárat

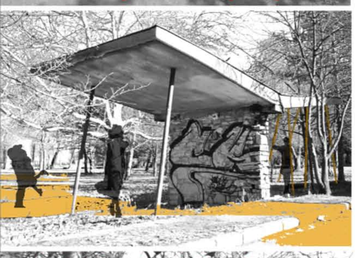

Vidám Park

Ámulva álltam a hajóhinta előtt. Borzongva figyeltem, a nagyfiúk oly' magasra hajtják a gondolát, kis hija, hogy át nem fordul a tengelye körül. Verőfényes vasárnap délelőtt volt, amikor apám kézenfogott, és a Palotaváros macskaköves utcáin át, elvezetett a Vidám Parkba. Micsoda színes forgatag, lármás nyüzsgés. Léggömb- és papírforgó-, meg vattacukor-árusok a bejáratnál. A lámpaoszlopokra erősített hangszórókból zene harsogott, kacagó lányok és komoly arcú kamaszok könyököltek ki az óriáskerékből. Apám, úgy emlékszem, maga is mosolygott. Hosszú sor kígyózott a büfénél, ahol málnaszörpöt ittam. Életem legfinomabb málnaszörpjét. Hazafelé menet, amikor már orromban éreztem az aranysárga húsleves illatát, apám elmagyarázta, mit jelent a téglajegy, amelyet akkor vásároltak édesanyámmal, amikor a Vidám Park épült.

A gyermekkor díszletei mára éppúgy megkoptak, mint amilyen messzire került az a régi vasárnap délelőtt. Szeptember van, napsugaras kora ősz, de a Vidám Parkban nincs egy teremtett lélek sem, azt a bumfordi kiskutyát kivéve, amely az egymásra hányt hinták alól mászik elő farkcsóválva. A hinták közül néhány hattyú nyújtogatja karcsú pléhnyakát.

A repülő csupán ormótlan bádogalkotmány a félelmetes hajóhintáról pattogzik a festék, az apró, lefejezett műanyaglovak karikatúrái csak az igazi, békebeli vurstli méltóságteljes, csillogó körhintájának.

Oda a régi varázs. Eljárt az idő. A Vidám Park semmivel sem vonzóbb mint a falusi búcsúk vándortruppjai, amelyeknél félrehord a kispuska, és filléres karperec a szerencsés mesterlövész jutalma. Láncon a kishajó, a sekély betonmedence alját avar borítja. Az óriáskerék mint valami hatalmas óramú. Egy forró augusztusi éjszakán, amikor a legszámosabbak a csillagok, járt le, s azóta is vesztegel. Őrzi az időt.

Rezervátumban járunk, gyermekjátékok kísérteties rezervátumában, amelyet olyan érzéssel szemlélünk, mint a Világjárók sorozat kötetében a talpig tolldíszbe öltözött, fogatlan mohikánt.

B. Kiss László

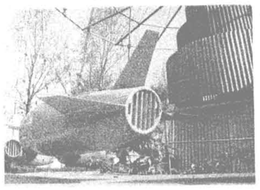

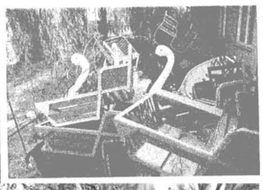

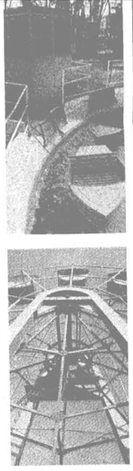

Somogyi Tamás fotói

Romokat látunk, de a meglevőt megpróbáljuk kiegészíteni a hiányzó részekkel, hogy elképzelhessük az eredetit.
De más korban is élünk és más a néző is...az idők folyamán minden látvány szüntelenül újraértékelődik.
A látható részlet a képzeletünkben élő egészet hozza elénk.

A jelent a múlttal együtt látjuk.

A már nem jelenlevő, mint emlék, „láthatatlanul" is befolyásolja az éppen láthatót.

Az elbontott későbbi felépítése a jövő képzetét is beépíti a szemléletbe.

A múlt hiányként is jelen van.
A jövő pedig feltételezésként.

gördeszka / görkorcsolyapálya

a régi bejárat

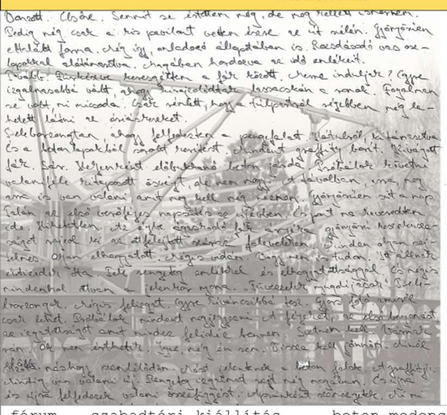

mászótorony

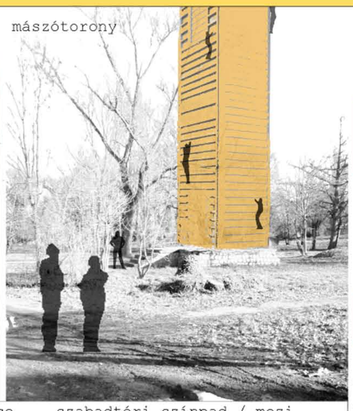

gördeszka / görkorcsolyapálya

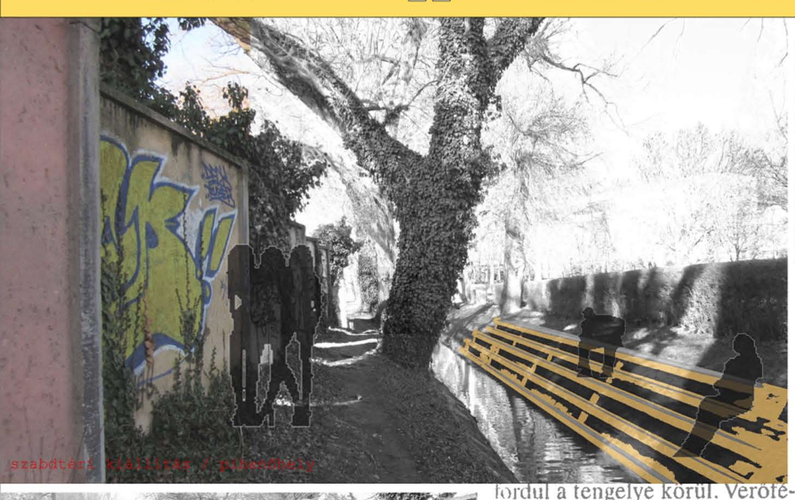

szabadtéri kiállítás / gyűrűhíd

info/fal

varga-csatorna / gyűrűhíd

fordul a tengelye körül. Verőfényes vasárnap délelőtt volt, amikor apám kézenfogott, és a Palotaváros macskaköves utcáin át, elvezetett a Vidám Parkba. Micsoda színes forgatag, lármás nyüzsgés. Léggömb- és papírforgó-, meg vattacukor-árusok a bejáratnál. A lámpaoszlopokra erősített hangszórókból zene harsogott, kacagó lányok és komoly arcú

A helyszín Székesfehérvár, a régi Vidám Park területe - mert csaknem 30 évig itt volt a város ifjúságának birodalma s mert "oda a régi varázs" _ a régi park hangulatát már csak néhány hátrahagyott elem őrzi.
Ezek az elemek jelentenek kiindulópontot - hogy merre és hogyan kezdődjön / vagy inkább folytatódjon / - valami...

Fontos a megközelítés és a kapcsolatok. Kapcsolatok a várossal és a közvetlen környezettel. Hogy mit jelent a csatorna, mely most elválaszt, és hogyan vesz részt a tó a város életében. És persze az, hogy igen, a fiatal korosztály van jelen a környéken.

A park. Most. Kirekesztettek helye. És átjáró-park. Vannak még útvonalak, amik megmaradtak, de a legrövidebbet választja inkább mindenki. Mert nincs miért sétálni. Nincs miért megállni. Nincs hova leülni.

IFJÚSÁGI KÖZÖSSÉGI HÁZ.

PAPP	20
ESZTER.	10
HELYSZÍN /KÉP	